

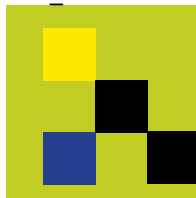
297

EL BUTLLETÍ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC gener/febrer/març 2017

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

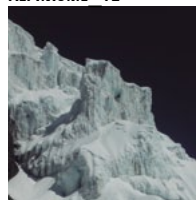
Sembla que fos ahir

ORIENTACIÓ 5

L'Orientació

ALPINISME 12

Himlung

100 ANYS 20

1917

AQUÍ, ARA I AHIR 21

Títols de transport

COL·LECTIVES 22

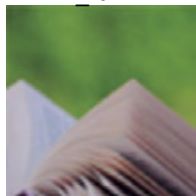

El Tuc de Salana

LA FOTO 24

EL LLIBRE 25

NOTÍCES 26

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Adela Illamola i Xavier Arumí: Orientació

Santi Pocino: Alpinisme

Marta Gallach i Xavier Tarradas: Col·lectives

Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP

Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Els paisatges del Collsacabra, un marc ideal per a practicar l'Orientació.

Foto: **Xavier Arumí**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

I SEMBLA QUE FOS AHIR

Editorial Març de 2014

Aviat farà quatre anys que remem junts, de fet ja hem travessat la línia de l'equador del nostre trajecte.

Hem deixat enrere un munt de vivències, moltes de bones, i algunes de no tant, és normal moltes idees, i molts pensaments diferents, però el viatge continua amb més força que mai.

També ja hem deixat enrere el Centenari, 100 anys d'excursionisme a Vic, ja ho veiem molt lluny, però va ser un bon rodatge per a tota la nova Junta i al mateix temps una bona experiència per a tots i totes.

Des que hem sortit, hem anat visitant ports, en alguns d'aquest ja fa molts anys que aquest vaixell s'hi atura, però l'afany per descobrir nous horitzons fa que també hàgim buscat nous destins, noves fronteres, noves experiències, noves aventures i noves sensacions.

La tripulació segueix sent la mateixa ençà del dia que vam sortir, amb la mateixa motivació i ganes. A cada port que ens aturem, per sort cada any hi tenim més gent, més socis, més col·laboradors..., i sobre tot un munt d'activitats per fer-hi.

De ben segur que podem millorar i fer les coses més ben fetes, en algunes ja ho fem, o al menys ho intentem, però en d'altres cal esmenar-nos, i és per això que volem escoltar, rectificar, i si cal corregir el rumb; segur que entre tots podem guiar el vaixell cap a un millor destí.

Però mentre, continuem gaudint d'aquest viatge, de ben segur patirem alguna que altra tempesta fins a l'arribada al nostre destí. Alguns membres continuaran fermes, d'altres triaran nous rumbos, i espero que alguns de nos pujaran al vaixell per donar-li nous aires a cada viatge.

Però el que és segur és, que aquest vaixell que va sortir fa més de cent anys, no s'aturarà mai.

NOU RUMB, NOUS HORITZONS, NOU DESTÍ!

Editorial Març de 2017

Tot té un principi i un final, i per això aquest serà l'últim cop que m'adreço a vosaltres en una Editorial com a president de l'Entitat.

Han estat sis anys molt intensos, anys de canvis molt importants a l'Entitat, durant els quals entre tots, hi hem posat el nostre gra de sorra, i entre d'altres coses hem culminat projectes ja engegats en altres juntes que han fet que l'entitat estigui més viva que mai.

La meua experiència com a President ha estat molt gratificant. Els meus primers passos per l'entitat van ser a principis dels anys 80 just al final de la junta d'en Josep Verdaguer en "Xopi". Llavors el nou president, l'Àngel Serra, em va proposar d'entrar a formar part de la seva junta; jo, amb 23 anys acabats de fer, vaig acceptar d'entrar-hi com a vocal. Quatre anys després, durant la junta d'en Josep Ramon Soldevila, vaig decidir fer un descans i col·laborar amb l'entitat amb altres activitats des de fora.

Després de deixar la presidència en Josep Ramon, el va seguir l'Albert Baucells, que va em va demanar per entrar en el seu equip i li vaig acceptar de bon grat, quatre anys més, agafant cada vegada alguna responsabilitat més. Quan l'Edu Comerma va rellevar a l'Albert, em va demanar de continuar amb ell, sent a la seva segona renovació, que em va proposar d'agafar el càrrec de vice-president, càrrec que vaig acceptar.

Durant aquests sis anys he après molt i m'he envoltat d'un equip molt ben parit.

A principis del 2011, pocs mesos abans de finalitzar la segona junta, l'Edu em va proposar de ser el proper president de l'entitat, un càrrec que fins llavors, mai a la vida m'havia plantejat. Agafar el timó del vaixell i buscar una bona tripulació que m'ajudés a portar-lo, era una gran responsabilitat per mi. Després d'unes setmanes reflexionant-hi i pensant en si seria capaç de fer-ho prou bé, vaig decidir acceptar el rept.

Gràcies Edu per l'oportunitat que em vas donar. Durant aquest sis anys he après molt i m'he envoltat d'un equip molt ben parit; ha estat una junta fantàstica, molt activa i viva. Hem passat moments molt bons, i també d'altres molt tensos, però ens n'hem sortit. Ara penso que és l'hora de demanar un relleu al capdavant de la nau, fer un pas enrere i ventilar l'entitat perquè hi entrin aires nous i noves idees per tal de que aquest club no s'aturi mai.

Això sí, us puc assegurar que durant aquest anys he gaudit, après, patit, somiat i treballat amb tots vosaltres, i me n'emportaré un record gratificant per a tota la vida.

No em cansaré mai de donar-vos les gràcies a totes i a tots, i us encoratjo a seguir vinculats a l'entitat per molts anys més.

Gràcies,

Jaume Anglada i Dordal
Xavier Cortacans i Pujol
Pep Fusté i Casas
Lluís Parcerisas i Brugarola
Miquel Saborit i Serrallonga
David Morera i Arumí
Pere Carol i Casanovas
Joan Conill i Mateu
Núria Salomó de Descatllar
Miquel Gracià i Borgoñoz
Jordi Godayol i Pujol
Antoni Massagué i Palau

Lluís Santanach i Noguera
Xavier Arumí i Rota
Eduard Girabent i Calvo
Anna Comet i Pascua
Oriol Torrents i Capdevila
Xavier Jové i Garriga
Marta Gallach i Montero
Eduard Comerma i Torras
Enric Andreu i Tornés
Daniel Bordallo i Rovira
Montse Grau i Poch
Marta Parés i Roura

Fins sempre!

Pep Bisquert

President de la Unió Excursionista de Vic

ORIENTACIÓ

L'ORIENTACIÓ

Un estil de vida que t'enganxa.

Habitualment es practica en terrenys rústics, però també es fan curses en zones urbanes.

L'orientació és un esport obert a tothom, és a dir, que es pot practicar a qualsevol edat, condició física i nivell de dificultat; per això, pots gaudir de l'orientació des de que comences a caminar fent els “correxics” (curses específiques pels més petits de la família) fins que el cos ho permet, ja que en el mundial de veterans hi ha la categoria de més de 95 anys amb diversos participants.

Una cursa d'orientació consisteix en passar per uns controls (fites) sense un itinerari marcat i acabar el recorregut correctament en el menor temps possible. En les curses oficials, tens assignada per sorteig una hora de sortida (diferent per a cada un dels participants del mateix circuit) a partir de la qual disposes del mapa per a començar el teu recorregut. T'indiquen amb un

triangle on estàs situat en el mapa i amb un xip (sportident), on es queda gravat el temps, s'han d'anar marcant els diferents controls fins a arribar a meta on es descarrega i comprova que hagi passat per tots els controls en l'ordre establert correctament.

Serà motiu de desqualificació deixar alguna fita per marcar o fer-ho en ordre incorrecte o diferent del que tens indicat en el mapa. Els recorreguts poden ser lineals, on s'han d'aconseguir totes les fites en un ordre establert, o d'ordre lliure (score) on les fites s'han de marcar en l'ordre que tu consideris millor per acabar fent-les totes, normalment per obtenir un màxim de punts en la cursa. Hi ha diferents formats de curses: esprint, mitja, llarga, ultrallarga, relleus, nocturna, rogaines, microesprints...

El terreny, normalment és de bosc, però de vegades també es pot fer orientació en zones urbanes en les quals els carrers i carrerons i l'alta velocitat que permeten, poden ser un repte igual d'interessant per a practicar l'orientació. Hi ha diferents categories tant per diferències de nivells tècnic i físic, com per grups d'edat.

Els mapes utilitzats per fer orientació són mapes específics i molt detallats on qualsevol element com camins, rius, tallats, roques, arbres singulars o diferents, soques, fonts, etc... hi són dibuixats i combinats amb les corbes de nivell molt detallades i diferents colors per indicar la penetrabilitat de la vegetació, permeten que puguís trobar les fites del recorregut que tens marcades en el mapa.

Al principi, amb un mapa, una brúixola i ganes de passar-ho bé, pràcticament no et fa falta res més per a començar. Quan ja portes un cert temps fent curses i avances en el teu nivell tècnic, llavors ja t'atreveixes a anar pel mig del bosc fora camins i el material que necessites per fer orientació ja és més específic: polaines per protegir les cames de possibles esgarrinxades en espesses vegetacions i calçat amb més tac o fins i tot amb claus per no rrelliscar.

Fent orientació, pots gaudir i descobrir molts terrenys dife-

Un esport a l'abast de tothom, practicable a totes les edats.

rents com: les margues de Gurb, les dunes de Pals, els boscos del Berguedà, els recs de terra dels "infernals" del Bellestar prop de la Seu d'Urgell, les fagedes del Collsacabra, les roques i deve-ses de Navalcan, els rius secs i xaragalls de Múrcia, els boscos de Peguerinos prop de Madrid, els laberints de pedres d'Urbasa i Conca, els boscos paradisiacs d'Eslovènia i Països nòrdics entre molts altres llocs; també, altres terrenys ben diferents com poden ser els ponts i canals de Venècia o qualsevol casc antic de pobles amb carrers i carrerons laberíntics. Tots ells, són terrenys interessants per a practicar l'orientació i sobretot, destacar la concentració que requereix fer una cursa en aquests espais tan característics.

Tal com diu l'Adela: "Dels errors s'apren molt i intentes fer-ho millor en cada cursa".

Quan dius a la gent que fas orientació, la resposta sempre és la mateixa: "Uil, jo ja m'hauria perdut!"... però fent orientació no et perds sinó que simplement et pot costar trobar una fita i perdre molt temps per a poder-la localitzar en el terreny i poder-la marcar.

Aquí encara és un esport minoritari i poc conegut, però en països nòrdics com Suècia, Noruega i Finlàndia és un esport mediàtic on, fins i tot, les grans competicions es retransmeten en directe per la televisió i es practica des de ben petits a les escoles. A Finlàndia hi ha una cursa nocturna de relleus per equips (Jukola) que es fa un cop a l'any on hi participen més de 15.000 orientadors i la sortida inicial en massa pot arribar a ser de més de 1.700 participants alhora! Tot un espectacle!

Crec que és un esport on el component físic no és el més important, ja que normalment qui més corre no és qui guanya. El component tècnic de lectura de mapa és molt més important per tal de triar l'itinerari adequat entre dues fites, ja que pot ser que la línia recta entre dues fites no sigui la millor elecció perquè hi hagi molt desnivell i el puguis evitar fent una volta més llarga per un altre itinerari. Per tant, tenir el cap molt clar i una bona concentració és molt important per a poder gaudir de l'entorn i realitzar una bona cursa. Crec que fer orientació és un estil de vida que potser t'enganxa des del moment que ho proves i, normalment, qui no ho ha provat, moltes vegades no acaba d'entendre del tot el que arribem a fer per a poder córrer una cursa, moltes

Als països nòrdics, l'orientació es practica des de ben petits a les escoles.

vegades a molts quilòmetres de distància de casa.

És una afició/esport on tu mateix vas aprenent dels errors que fas a les diferents curses i vas avançant en tècnica i experiència. Tant si acabes una cursa sense errades (molt poques vegades) com si en fas moltes, ja penses en la cursa següent que tens planificada en el calendari, pensant en no caure en el mateixos errors i intentar fer-ho millor en cada prova.

Una cursa d'orientació consisteix en passar per uns controls sense un itinerari marcat i acabar el recorregut correctament en el menor temps possible.

Per últim donar les gràcies a la meua família i amics, i també especialment a en Jordi Sales, amic i entrenador, per la dedicació i paciència en el dia a dia i aconseguir amb el seu suport que jo pugui trobar una mica de temps d'on no n'hi ha, per a poder entrenar i així aconseguir millors resultats

en les competicions; tot i que el més important per a mi és anar a passar-ho bé i “disfrutar”. Ets tu mateix qui et poses l'objectiu i el repte a aconseguir.

Ja heu vist que escriure no se'm dona gaire bé!, malgrat això, he intentat explicar una mica el que és el món de l'orientació amb les meves paraules i a través de les meves vivències dels més de 11 anys que fa que practico aquesta activitat. Amb aquestes quatre ratlles, espero que com a mínim us hagi fet entrar una mica de curiositat, i serveixin perquè els que no ho coneixeu us atreviu a provar aquest fantàstic esport.

Us deixo alguna pàgina web on buscar més informació i curses per si us animeu: o.unioexcursionistavic.org, www.web.orientacio.cat, www.cursesorientacio.cat

També us podeu posar en contacte amb la Secció, el nostre correu és: orientacio@unioexcursionistavic.org

Ens veiem al bosc!

Adela Illamola Colomé – Torelló

(Font: www.orientacio.cat)

CATEGORIES

Les categories oficials s'apliquen a totes les curses oficials de la Federació Catalana de Curses d'Orientació (FCOC), i per tant tots els seus federats ho han d'estar en una determinada categoria.

Les categories populars s'apliquen en curses no oficials, tant per federats com per persones que practiquen aquest esport de forma esporàdica.

Les categories pels homes es representen amb una H i per les dones amb una D. Quan existeix la possibilitat de fer la cursa per parelles es representa amb una X.

En les categories oficials, després de la lletra segueix l'edat dels participants; fins els 20 anys, cada categoria sols comprèn dos anys i a partir dels 35 anys les categories es contemplen cada 5 anys.

Qualsevol orientador pot participar en una categoria superior si es creu preparat per fer-ho.

H14 / D14 => Homes / Dones de fins a 14 anys.

H16 / D16 => Homes / Dones de 15 i 16 anys.

H18 / D18 => Homes / Dones de 17 i 18 anys.

H20 / D20 => Homes / Dones de 19 i 20 anys.

H21 / D21 => Homes / Dones de 21 a 34 anys.

H35 / D35 => Homes / Dones de 35 a 39 anys.

H40 / D40 ...

HE / DE => Categories d'elit.

Els circuits són diferents per cada categoria. Les distàncies dels circuits solen ser de 2 a 10 quilòmetres segons les categories.

ELS MAPES

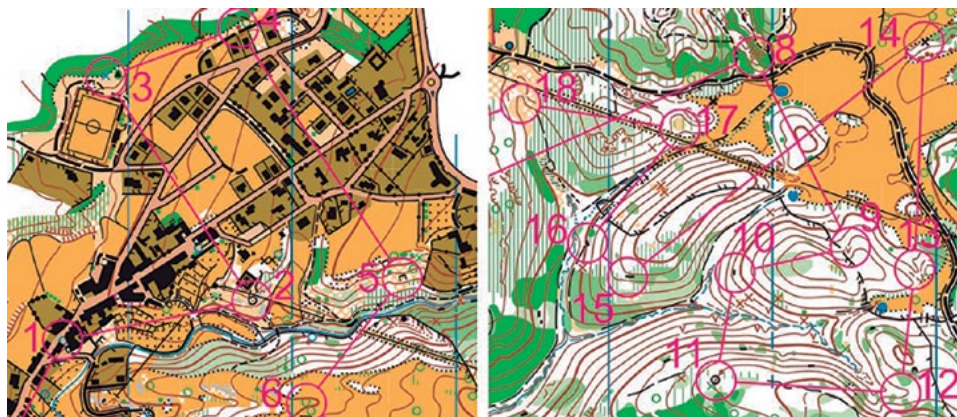
Els mapes són l'element més important en les curses d'orientació. Estan fets específicament per a aquest esport, reproduint a escala reduïda el lloc on es practicarà la cursa. Permeten conèixer les distàncies i els desnivells del terreny i són molt detallats: apareixen roques, tallats, línies elèctriques, senders, camins, diferents tipus de vegetació, tálvegs, rases i clots. Solen anar acompanyats d'una llegenda que indica de manera resumida la simbologia que s'ha utilitzat per representar aquests elements. Per tal de representar acuradament tots els elements del terreny, els mapes són dibuixats en cinc colors a escala preferentment de 1:15.000 o 1:10.000 (1 cm = 100 metres). El significat de cada color es el següent:

El color **negre** defineix els elements:

- Amb característiques rocoses, com per exemple: cingles, marge de roques, roques, pedres grans, etc.
- Amb característiques lineals, com camins, senders, línies elèctriques, etc.
- Elements construïts per l'home: ruïnes, construccions, etc.

El **marró** indica les formes del terreny, com ara corbes de nivell, petites depressions, monticles o turons, torrenteres i barrancs, talussos, etc. L'equidistància de les corbes de nivell normalment és de 5 m.

Els mapes són l'element més important en les curses d'orientació i estan fets específicament per a aquest esport.

Els mapes mostren tots els elements del terreny, identificats per colors.

El **blau** és utilitzat per indicar elements relacionats amb l'aigua, com per exemple, llacs, aiguamolls, rierols, fonts, forats d'aigua, rius, etc. Una línia de color negre al voltant d'un element d'aigua indica que no es pot creuar en condicions del temps habitual.

El **groc** representa camps o zones obertes sense massa forestal. La densitat del groc determina com és d'oberta aquella zona: el groc llampant determinarà una zona d'herba baixa o gespa natural i el groc pàl·lid o clar una zona amb herba alta.

El **verd** és utilitzat per indicar la vegetació que ralentitza el pas a l'orientador. L'enfosquiment del color verd significa una reducció de la penetrabilitat dins de l'àrea.

El **blanc** representa el bosc, sense o amb poca vegetació herbàcia i arbustiva que impedeixi la cursa a través d'ell. Si hi ha alguna part del bosc per on no es pot córrer, llavors el color blanc no apareixerà.

El **púrpura** o el vermell s'utilitza per marcar el circuit definit per l'organització de la cursa: la sortida, l'arribada, els cercles que representen les fites, les línies que els uneixen, etc. Aquests colors també s'utilitzen per determinar zones d'exclusió per diferents causes.

Una característica molt particular i específica dels mapes d'orientació són les línies o fletxes orientades al nord (també anomenades meridians). Aquestes són dibuixades amb color blau o negre, segons el mapa, amb una disposició paral·lela, anant del sud al nord magnètic i espaiades de 500 metres a escala del mapa.

Les fites estan marcades en el mapa amb un cercle, el punt central del qual és el lloc on està la fita a trobar. Existeixen diferents categories pels participants, i cada categoria té unes fites diferents i per tant un circuit específic.

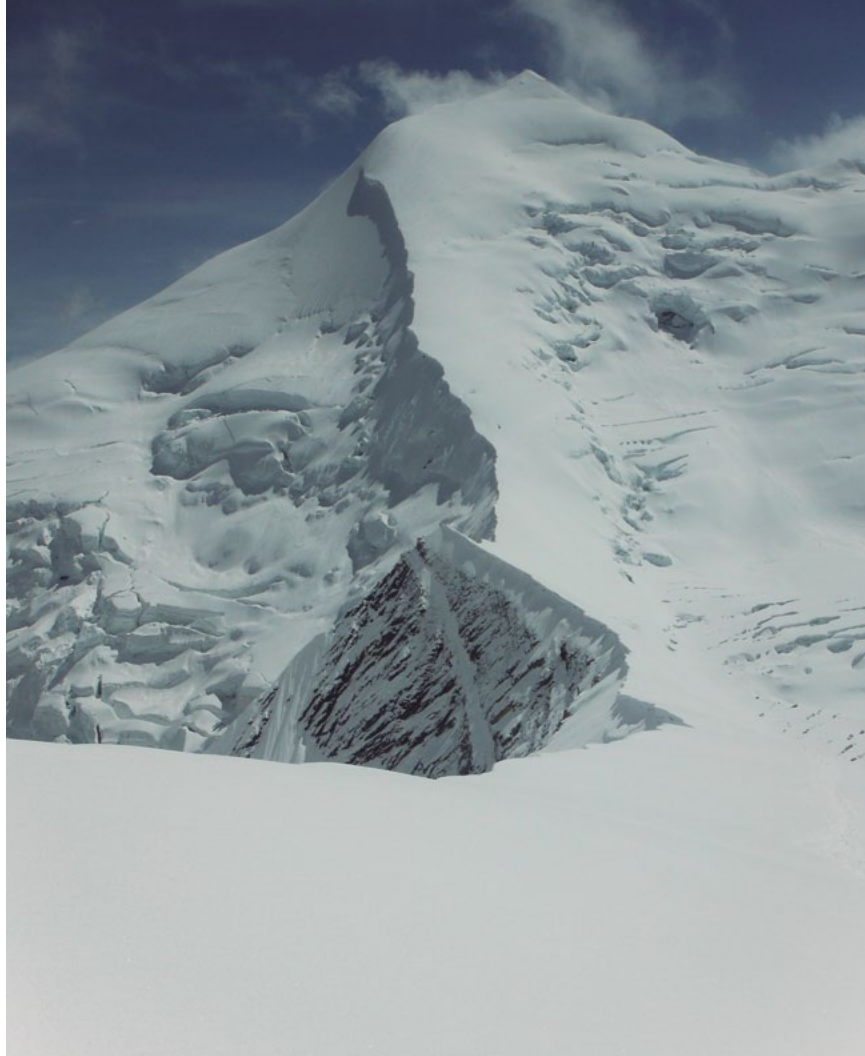
Fotografies: Adela Illamola i Xavier Arumí

ALPINISME

EXPEDICIÓ CATALANA HIMLUNG (7.126 m)

L'angosta vall de Phoo.

La feixuga aresta del Himlung.

Setembre - octubre de 2016

“Tot just baixàvem de fer el primer dipòsit al Camp 1 quan la notícia ens va sacsejar. Una allau havia escombrat la part superior de l'aresta. El despreniment havia enxampat la cordada que obria via i temporada. Un ferit i un desaparegut finalment donat per mort. No hi comptàvem. La via era tinguda per segura i això ara, ho qüestionava tot. El gran tall generat s'alçava amenaçant sobre la ruta d'accés al cim. Quedava una setmana pel nostre torn. S'estabilitzarien les plaques amb el vent a 6.800 m o continuarien sent un parany?. Durant les 6 nits que havien de venir, al tancar la cremallera del sac, una remor d'incertesa ens rondaria el cap.”

El nostre camp base, ubicat en unes pastures a 4.820 m.

La tardor de 2016, un total de 5 expedicions vam coincidir en un moment o altre al camp base del Himlung: 2 alemanyes, 1 suïssa, 1 austríaca i 1 catalana. Exemple de com han canviat les coses a muntanya, la nostra era l'única no comercial.

Feia més d'un any que preparàvem l'expedició; més o menys amb aquests paràmetres: un set mil poc freqüentat i d'una dificultat tècnica assequible. En Ferran Navarro, amb una bona pila d'expedicions a l'esquena havia trobat l'objectiu precís. A partir de la seva proposta es configurà l'equip en el graner dels centres excursionistes (CER

l'Escala, Unió Excursionista de Vic -ep! secció Forat Negre- Club Excursionista de Gràcia, SEM Cerdanyola i la UEC Sants), en les amistats forjades en anys i panys de fer muntanya o en les accions anuals de Mountain Wilderness de Catalunya.

Situat al nord del Nepal, per acostar-nos al Himlung resseguim un parell d'etapes comunes del tresc dels Annapurnes. La quantitat de gent, i algunes de les actituds i aptituds observades mostren fins a quin punt l'experiència a muntanya pot quedar banalitzada per l'efecte d'un turisme corrosiu.

Arribats al poble de Koto, es pren

El pic sense nom amb el Himlung al seu darrere.

la vall de Phoo deixant de banda la vall principal i conseqüentment la pista que la ressegueix i el seu migrat i temerari trànsit de vehicles. D'ara en endavant només hi ha corriols per connectar els petits i isolats pobles. Els vehicles tot terreny són substituïts per mules i portejadors. Phoo es troba a dos dies a peu, remuntant una angosta vall que s'allarga una cinquantena de quilòmetres. En el trajecte passarem des de l'ambient humit dels boscos de coníferes monumentals a l'aridesa d'un altiplà magre en tot menys en minerals i immensitat. Al sojorn del primer dia, al llogaret de Meta, on hi ha el trencall que condueix al poble de Naar, enlairat a 4.100 m i on la vida pren una dimensió ancestral. Envoltat

de petits conreus, els habitants es dediquen a l'agricultura i a la ramaderia de subsistència amb un molt incipient sector turístic. Però a Naar el fenomen econòmic del moment, una mena de febre d'or contemporània, s'anomena "yarsagumba". Es tracta d'un fong al que s'atribueixen propietats miraculoses i que només es troba entre els 3.000 i 5.000 m en algunes pastures de l'Himàlaia i pel qual els comerciants/traficants xinesos en paguen de mitjana (atenció!) 20.000 dòlars el quilo. No cal dir que aquest desorbitant preu ha generat no pocs problemes i constitueix un potent agent desestabilitzador d'equilibris socials. Després del llarg, tortuós i vertiginós camí d'accés, creuar l'adusta

porta que significa l'accés al poble de Phoo a 4.080 m produeix un inevitable calfred. S'experimenta la percepció d'arribar a un indret remot i èpic. Es diria que en aquest racó de món l'Edat Mitja s'ha allargat fins fa tot just uns decennis. No costa trobar vestigis d'aquest període però els canvis són ràpids i s'albiren molt accelerats els propers anys. Un creixent nombre de lodges amb els rètols en anglès i la presència prou escampada del mòbil certifiquen l'entrada sobtada al segle XXI. La uniformització cultural destruint llegats també arribarà aquí i nosaltres, fatalment, devem esdevenir actors involuntaris amb la nostra sola presència. Queda la satisfacció enganyosa d'haver-ho vist encara en un estat força original, tot i admetent la pròxima derrota de les ancestrals formes de vida que s'han perllongat fins als nostres dies.

El Camp Base s'ubica a 4.820 m, en unes pastures que poden oferir el miratge de pensar que som als Pirineus. Les imponents catedrals de gel que encerclen la capçalera de la vall i la glacera de Phangry ens recorden que no, que som en una serralada de magnituds i escala descomunals. Un decorat desitjable per si mateix, on destaca la piràmide del Nemjung (7.140 m).

El dia de l'ascensió gaudim d'un cel nítid i una bona temperatura.

Del Camp Base val la pena destacar, en certa manera per sorprenent, la correcta gestió dels residus: tant per com són recollits, per com són separats i per com són baixats al poble. El següent pas d'aquest procés ja ens resta desconegut i per tant obert a dubtes. En un país tan deficitari en aquesta matèria com Nepal, resulta molt satisfactori constatar la netedat d'aquest camp.

Passades les necessàries jornades d'adaptació, mals de caps més o menys intensos i la tradicional "Puja" per demanar la protecció divina, ja estem en condicions d'ascendir a camp 1 per deixar un dipòsit de material. El dia del debut cap als camps superiors vindrà marcat per la fatalitat. De bon

matí, el cuiner de l'expedició ha de marxar cap avall per un incipient edema, un membre de l'expedició alemanya que progressa uns metres davant nostre es precipita per la morrena de la glacera de Phangry i cau uns 40 m. Aquests incidents no tindran conseqüències greus però si el tercer. De retorn a camp Base, en Passang, el nostre xerpa d'alçada, informa força desconcertat d'un accident a l'aresta del Himlung, sembla que hi ha un desaparegut.

Durant hores s'està a l'espera de l'arribada d'un helicòpter que ha sortit de Katmandú (!) per ajudar a la recerca. Unes hores perdudes, potser definitives, o potser ja irrellevants. És avançada la tarda quan visualitzem l'aparell remuntar la vall. Per llavors el cel s'ha anat tancant, i les muntanyes resten sota un mantell de núvols. Tot i així, l'helicòpter s'enfila amb l'equip de rescat en un intent que resultarà fallit. A la tornada carreguen l'alemany ferit per retornar-lo a Katmandú; per ell s'ha acabat l'expedició. El brunzit del motor s'allunya mentre al camp Base s'escampa un silenci compungit. Aquell mateix vespre mentre en Migmar, així es deia, qui sap si ja mort o si encara agonitzant a 6.800 m, al camp base s'escolten les converses

i rialles inconscients de les tertúlies a les diferents tendes-menjador. La vida i la mort conviuen en un barreja que causa una profunda i aclaparadora sensació d'estranyesa.

El Camp 1 és una balconada de primer ordre encarada a la cara nord del Gyagi Kang de 7.038 m.

Feia més d'un any que preparàvem l'expedició amb aquests paràmetres: un set mil poc freqüentat i d'una dificultat tècnica assequible.

Les parets que el solquen són una constant caiguda de seracs, allaus i esllavissades.

L'espectacle, vist des de la distància de seguretat per on transitem genera admiració i respecte. La banda sonora fa prendre consciència de la pròpia fragilitat. De reüll ens fixem en els seracs que s'alcen més amunt al nostre vessant. Això sí, d'aparença més pacífica i amb un petit tàlveg que tot fa pensar ens protegeix en cas de què decidissin desprendre's.

En la pujada a Camp 2 apareixen les cordes fixes. L'itinerari busca un contrafort rocós de pedra força descompost, però que permet esquivar el pas per la glacera en un tram molt trencat. Després d'un flanqueig per una vira s'accedeix a un replà de la conca glacial, on les

El camí de pujada cap al Camp 2.

esquerdas, si més no en aparença, són molt menors en nombre.

Aconseguit el Camp 2 per fer el dipòsit de material, coincidim amb l'expedició austríaca, la segona en el calendari, que ens informa que seguirà el camí dels suïssos i renunciarà a fer cim per les condicions de la muntanya. De renúncia en renúncia ens arribarà el torn i el pes de la decisió es precipitarà sobre nosaltres: No hi ha ascensions prèvies. S'estabilitzarà la neu de la part superior per quan arribi el nostre dia? Les possibilitats d'intentar cim passen per unes tardes assolellades que incideixen a l'aresta tot transformant i compactant la neu.

En els dies transcorreguts entre la primera visita a Camp 2 i el nostre retorn ja a punt per enfile

la muntanya amunt, mica en mica la balança s'ha anat decantant. Les nostres opcions han disminuït inexorablement al pas de cada nit. Puntualment i persistent, una nova nevada emblanquinava els camps superiors totes les nits. Les acaballes del monsó no han seguit el seu patró habitual i han continuat acumulant més i més neu no transformada. Dels 6.000 metres en amunt, més o menys no s'ha produït fusió. Tot i així, queda una darrera provatura. Els xerpes de les tres expedicions que restem amb intenció de fer cim s'ho han amanit per crear un equip mixt que el dia abans pujarà a inspeccionar l'itinerari fins on sigui possible.

Quan a primera hora de la tarda del 4 d'octubre accedim per segon cop al Camp 2, el cel és tapat tot i

que no impedeix disposar de certa visibilitat. Ens trobem la sorpresa que tot i haver-lo deixat mig soterrat a la neu, els corbs i les gralles han assaltat el nostre dipòsit de menjar i han fet net. Cal recollir els plàstics i embolcalls trencats escampats sobre la neu. Així passem la tarda fins que detectem l'equip de xerpes retornant poc a poc des del coll. Quan finalment arriben a Camp 2, les seves cares esgotades ho diuen tot. Més enllà del risc d'allaus que no ha disminuït, han topat amb una neu fonda que implica un desgast físic descomunal i impedeix muntar cordes fixes per oferir certa seguretat en els passos exposats. S'han difuminat les remotes possibilitats que restaven. És així, per assentiment generalitzat, com la decisió ressona pel seu propi pes. No es farà l'intent al Himlung. Sí que optarem, però, pel cim que queda a l'esquerra del coll. Un pic sense nom de 6.421m. Es troba situat just per sobre on s'ubicava el Camp 3 de l'antiga via normal. Una via que es deixà d'utilitzar fa tot just 2 anys, quan una allau afectà greument el Camp 2 i la seva ruta d'accés amb un reguitzell de víctimes. El dia d'ascensió, és d'agrair, tenim un regal en forma del cel nítid i diàfan, i una temperatura

Les acaballes del monso no han seguit el seu patró habitual i han continuat acumulant més i més neu no transformada.

que podríem considerar més que suau. L'ascensió es realitza bé, sota l'escalfor del sol i sobre una amable aresta que ofereix seguretat sempre i quan estiguem amatents a les cornises suspeses sobre el vessant nord. Per davant s'estenen les muntanyes del Tibet, tan properes i tan llunyanes com el mateix Himlung. Mentre reposem al cim el fitem com mai: davant per davant. Mastodòntic, impassible, vessant tones de neu. La seva feixuga aresta de 800 metres continuarà esperant la primera ascensió catalana.

Santi Pocino - Vic

“Els excursionistes fa 100 anys”

Els nostres excursionistes van afrontar el primer trimestre del 1917 amb més activitats socials i culturals que no pas grans excursions.

Comencen el mes de gener amb una sessió de projeccions de monuments d'Itàlia a càrrec d'Antoni Ametller. La convocatòria és molt concorreguda i es va caldejar expressament el local (Temple Romà) per l'ocasió. Les imatges de les ciutats de Venècia, Pisa, Roma, Nàpols i Pompeia s'acompanyen amb projeccions de text que fan més agradable l'acte. Novament pel gener, tornen a fer una sessió de projecció fotogràfica de la mà d'Adolf Zerkowitz, especialista en la creació de postals fotogràfiques, que mostra uns 200 clixés del monestir i les muntanyes de Montserrat. El nombros públic assistent atapeeix la cella del temple Romà i gaudeix de valent elogiant la gran habilitat fotogràfica del personatge. Al març, tornen a fer una projecció ressenyant una excursió a la Cartoixa de Montalegre on el president del centre Mossèn Josep Gudiol esperona als assistents a col·laborar econòmicament en el pedró de la Font del Desmai. La proposta sorgeix de la Junta Directiva de l'entitat amb la idea d'alçar una pedra dreta per tal de commemorar els 50 anys de l'Esbart de Vic en memòria dels fundadors i del grup de poetes vigatans que es reunien en aquell indret per llegir i recitar poesia.

Parlant d'excursions, en fan una al febrer, el destí escollit és Vilanova i la Geltrú i Sitges. Es desplacen en tren sortint a les sis del matí per a visitar la Biblioteca Museu Balaguer de Vilanova i seguidament visiten les cases Cau Ferrat i el Palau Maricel a Sitges, retornant a Vic a les 10 de la nit. A principis de març, van a Savassona a peu a dinar, surten a 2/4 de 10 i tornen cap a les 5 de la tarda.

A mitjans del mes de març la Junta dóna llum verda per iniciar els treballs i preparatius del pedró de la Font del Desmai amb una subscripció de 100 pessetes que es fa extensible a la

societat civil vigatana, realitzant una excursió al lloc, per concretar el punt exacte on es col·locarà la pedra. Aquell mateix dia els excursionistes es desplacen a una de les pedreres de Folgueroles per tal d'escollir la pedra monumental de quatre metres d'alçada.

La proposta sorgeix de la Junta Directiva de l'entitat amb la idea d'alçar una pedra dreta per tal de commemorar els 50 anys de l'Esbart de Vic.

Com a nota anecdòtica, he trobat que el butlletí del darrer trimestre del 1916 es va repartir a mitjans de febrer del 1917, cosa que certificaria que els retards en alguns butlletins és un mal que ve de lluny. Casualment també he trobat una nota escarida a la Gazeta de Vic, en la qual es comenta que un delegat del centre excursionista vigatà, en Josep Sans, va assistir a la novena edició dels Concursos d'Esports de Neu que aquell any es celebraven per primera vegada de manera compartida a Ribes de Freser i a la vila de Camprodon, havent-se d'ajornar 15 dies els de Camprodon per falta de neu.

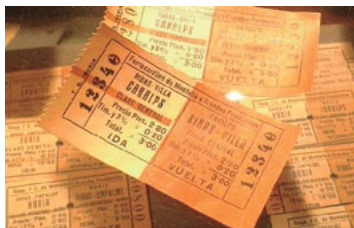

La torre Morgadés, a tocar del pedró.

He tingut curiositat per visitar actualment el pedró de la font del Desmai que encara aguantava ferm. Deuria ser una de les primeres obres que es van poder dur a terme gràcies al micromecenatge de l'època. El llogarret tot i el soroll del trànsit per la seva proximitat a la C-25, és encara bucòlic; la vista cap al nord deixa veure l'altiu cim del Puigmal mentre que en sentit oposat, el Matagalls ens cobreix l'esquena. Només un escut del Centre Excursionista de Vic picat a la pedra delata el deix dels excursionistes centenaris que van impulsar i realitzar l'obra.

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

TÍTOLS DE TRANSPORT

Avui en dia, és normal veure arribar viatgers als aeroports amb un full DIN A4 a les mans imprès a casa, en lloc dels clàssics bitllets d'avió de format rectangular, escrits amb caràcters vermells que emetien fa uns anys les agències de viatges.

El bitllets d'avió, tren, vaixell i d'altres transports públics, anomenats tècnicament: Títols de Transport, han evolucionat amb el temps, tal com ens mostren aquestes fotografies de bitllets del cremallera de Núria.

En format de petits talonaris de paper o de gruixuts tiquets de cartró, han anat canviant al llarg dels temps. Uns anys enrere, de ben segur que alguna de les impremtes de la comarca proveïa amb la suficient antelació la provisió de bitllets per la temporada adaptant-los al

nou format i de ben segur al nou preu. Avui probablement, una impressora làser dispensa el bitllet a l'acte, d'acord amb la petició de cada usuari. Segurament, anada i tornada, pels que van a passar un dia de pau i tranquil·litat a l'entorn del Santuari i potser només un bitllet d'un sol sentit, pels excursionistes que pugen a peu per l'antic Camí de Núria i gaudeixen del paisatge, mig adormits a la baixada. Segui com sigui, les característiques alicates de picar els bitllets, perduren en l'actualitat i encara fan el seu servei. "Bitllet si us plau?"...clic...clic...

Joan Conill - Vic

EL TUC DE SALANA

Als plans de Prüedo, ja tenim accés a l'aresta del cim.

Estem al mes de març i toca acomiadar-nos de l'hivern astronòmic que dóna pas a la primavera, i quina millor manera de fer-ho, que visitant un dels paradisos de muntanya de la nostra terra com és la Vall d'Aran.

En aquesta sortida anirem a fer una ruta amb raquetes de neu. La idea és pujar el Tuc de Salana (2.483 m) des de la pista que va als banys de Tredòs. És una muntanya d'alçada discreta, però amb una ascensió variada i entretinguda que ressalta com una gran piràmide a l'esquerra del conegut Montarto. Situada entre la vall d'Aiguamòg i Valarties, té un gran panorama sobre el circ de Colomers, entre altres.

Arribats a Salardú, dormirem al refugi Rosta, situat al bell mig d'aquest poble. És un refugi molt acollidor i estratègicament ubicat per accedir a la vall on farem l'excursió. En aquelles èpoques va ser una de les primeres fondes que hi van haver al Naut Aran, i punt de partida dels primers

exploradors del Pirineu del segle XIX. És un lloc amb encant que manté l'estètica de muntanya amb quadres i material divers de muntanya de l'època decorant el seu interior i amb l'amable atenció del seu responsable. Val la pena de visitar.

El diumenge ens llevem i a les set del matí ja estem entaulats esmorzant, així a les vuit en punt, ja agafem els cotxes per a poder remuntar la vall d'Aiguamòg que dóna accés als banys de Tredòs, i que nosaltres seguim fins a la borda de Servat. Allà aparquem els cotxes, ens posem l'ARVA i continuem, ara ja amb les raquetes als peus, remuntant la pista fins a la borda Lacreu. L'aparcament és el lloc, a partir del qual, a l'hivern ja no permet de continuar en cotxe, alhora que serveix d'aparcament per les motos de neu que pugen als clients del balneari de Tredòs. A partir d'aquest punt, el camí remunta entre boscos de coníferes per la coma de Muntaner. La neu ja comença a abundar i els núvols que hi havien fins ara han

deixat pas al sol. Cada vegada el camí té una inclinació més pronunciada. Passem per un indret on, en casos de molta neu acumulada, hi ha un alt risc d'allaus, el pas esdevé una mica delicat i cal està alerta. Finalment, arribem als plans de Prüedo, lloc despoblat d'arbres que dona accés a l'aresta del Salana. Les vistes que tenim són increïblement boniques els 360 graus, cims emblemàtics com el Montarto i el Maubérne es poden veure des del nostre camí. També l'Aneto i les Maladetes treuen el cap enmig de les boires. El Salana es mostra imponent i desafiant davant nostre. Només queda remuntar la inclinada aresta obrint traça entre abundants tous de neu, fins arribar al cim. Alguns decideixen substituir les raquetes pels grampons, i tots, de fer servir el piolet. La pujada ens fa suar de valent però, amb el paisatge que se'ns va obrint a banda i banda, ens oblidem de l'esforç físic. Si la vista fins ara era increïble, ja us podeu imaginar com és dalt del Salana. A les muntanyes citades anteriorment s'hi afegia el circ de Colomers entre d'altres. Moment per fer la foto de grup i picar quatre "xuxes" que no falten d'en Josep, i gaudir de les vistes malgrat el vent fred que bufa a dalt.

Ja de tornada, desfem el camí que hem fet pujant, sense fer cap circular. Val a dir que la tornada es fa molt ràpida degut a la inclinació del terreny i la neu que hi ha. Desfem l'aresta del Salana i creuem els plans de Prüedo per a endinsar-nos a la boscosa coma de Muntaner. En aquest punt, com ja va essent habitual, comença una guerra de boles de neu. Acabem de baixar la coma de Muntaner fins a la borda Lacreu, on decidim de parar a dinar. Són dos quarts de tres de la tarda i ja toca. Acabem de dinar i caminem per la pista de Tredòs en direcció als cotxes, on

Si la vista fins ara era increïble, ja us podeu imaginar com és dalt del Tuc de Salana.

donem per finalitzada l'excursió d'aquest últim cap de setmana d'hivern.

Sortida preciosa, exigent, obrint traça amb neu nova caiguda la nit abans, gaudint al màxim de l'entorn i de la bona companyia i, certament, amb un dia esplèndid a pesar de la incertesa de la previsió meteorològica per aquell dia. Ara, no sense una certa nostàlgia, retornem cap a casa amb la Vall d'Aran al cap.

Per a saber-ne més

Abans hem comentat que el refugi Rosta de Salardú on vam pernoctar, era refugi pels pioners del pirineïsm, que sortien a descobrir aquestes muntanyes tan boniques i desafiantes. Doncs bé, en aquest refugi hi van fer estada excursionistes com Franz Schrader, Maurice Gourdon, Juli Soler Santaló, Lluís Estasen i molts altres noms destacats en el món del Pirineu.

A l'any 1924, el rei Alfons XIII va visitar la vall d'Aran. En la seva estada va allotjar-se al refugi Rosta de Salardú. Va ser en aquesta visita quan la gent de la vall d'Aran li van demanar formalment la construcció d'un túnel per millorar l'accés a la Vall. La construcció d'aquest túnel va durar 22 anys amb interrupcions, ja que pel mig va haver-hi la "Guerra Civil. Finalment van posar al túnel el nom del monarca.

Data de realització: 19 i 20 de març de 2016

Cartografia: Val d'Aran 1:40.000 Ed. Alpina

Desnivells/horaris: Diumenge: + 1000m/-1000m aproximadament. Horari aproximat: unes 6 h.

Recomanable mirar la web del Centre de Prediccions de Lauegi per veure les condicions d'allaus i neu.

Marta Gallach i Xavier Tarradas - Vic

LA SETMANA DELS BARBUTS

La setmana dels barbuts és tradicionalment la més freda de l'any i no hi ha cap hivern que no se'n faci algun comentari, però particularment trobo que d'aquest any 2017, se n'ha fet un gra massa.

Per sort o per desgràcia, no ho sé, sóc de la generació que va néixer al final de la dècada dels cinquanta del segle XX; uns anys que van ser excepcionalment freds a Catalunya, on per exemple a Vic, durant varis hiverns es van superar els 20 graus negatius.

Amb això no vull pas dir que els que vam néixer en aquesta època tinguem la pell més dura, segur que no; però trobo veritablement exagerat que tertúlies de ràdio en les quals hi van dedicar fins i tot 20 minuts de rellotge amb els meteoròlegs de torn de cada emissora, sumades a diverses previsions televisives apocalíptiques sobre la setmana "siberiana" que s'acostava, van crear un pànic excessiu a la població en general.

En el fons per què? Al meu criteri, per res exagerat. Per posar alguns exemples, van parlar de què a Girona s'havia arribat a -5° , a Bellaterra -3° , a Vic -8° , o en un espai del Temps del Telenotícies vespre van arribar a dir que amb el fred i el torb, dalt de la Pica d'Estats estaven en aquell moment a -23° . Com si mig Catalunya, fos allà dalt a passar-hi la nit.

Un any més, Sant Pau, ermità; Sant Antoni, abat; Sant Maure, abat; Sant Vicenç, diaca; Sant Hilari i Sant Sebastià, van portar el fred i la neu a les nostres contrades i com si fos un fet excepcional se'n va tornar a parlar....i molt.

Ja ho diuen alguns refranys "barbuts":

- La setmana dels barbuts, setmana d'esternuts.
- Entre sant Antoni i sant Sebastià, més fred que entre tot l'any fa.
- Per sant Antoni, fa un fred del dimoni.

Fins l'any vinent!

Cap de Redacció

MONTSENY. VIATGE VISUAL.

Fotografies de Jaume Balanyà i text de Joan López.

Editorial Alpina

El Montseny és un massís que mai no deixa de sorprendre. La seva fascinació ve de lluny, quan al segle XIX alguns poetes catalans el van convertir en font d'inspiració i els pioners de l'excursionisme van trobar en les seves vessants i cims un marc incomparable per al gaudi de la natura. Posteriorment els naturalistes, també van posar de relleu la notable biodiversitat dels seus ecosistemes.

Aquest llibre d'avui és el resultat d'una fascinació expressada a través de la imatge fotogràfica.

Amb la motxilla a l'esquena i la càmera al coll, en Jaume Balanyà ha fotografiat el Montseny a totes hores del dia

i de la nit, durant totes les estacions de l'any. Imatges d'ermites, dòlmens, arbres, masies i rieres; res de singular ha escapat del seu objectiu. D'aquest variat paisatge, Balanyà en fa retrats sincers i directes, gairebé sempre més documentals que artístics.

La seva galeria fotogràfica acaba essent tant plaent com la mirada encuciosida d'un enamorat de la muntanya.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

CRONONÚRIA — 4RT MEMORIAL RAMON CASADEVALL

La CronoNúria d'esquí de muntanya és una prova organitzada per la Unió Excursionista de Vic des de fa 4 anys.

El calendari de curses d'esquí per aquesta temporada estava realment atapeït, i deixava a l'organització només dues dates disponibles, el 31 de desembre de 2016 o les darreries de Març.

Així doncs, la quarta edició de la CronoNúria "Memorial Ramon Casadevall" va clausurar la 12a Copa Catalana de Curses Verticals FGC Mountain Series 6.0 de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), el 31 de desembre. La prova, primera Sant Silvestre d'esquí de muntanya, es va disputar en l'entorn de La Vall de Núria.

La cursa, amb un desnivell positiu de 900 metres i 4,5 quilòmetres de distància, va sortir del Santuari de Núria, amb arribada al coll de Noucreus. Malgrat la falta de neu que patien moltes zones d'alta muntanya les últimes setmanes de l'any, la zona de la cursa va presentar bones condicions per la pràctica de l'esquí de muntanya.

Un total de 75 esquiadors de muntanya van decidir acabar l'any amb un dorsal al pit i van prendre la sortida d'aquesta primera Sant Silvestre d'esquí de muntanya. La competència en categoria masculina es preveia ferotge repassant la llista de competidors

inscrits, però un cop més, Joan Reyné (Ski Club Camprodon) es va emportar la victòria, segona de la temporada en la copa catalana. Joan Reyné i Pere Rullán (CE Pontsica) van estar dos dels protagonistes destacats en aquesta 12a edició de la Copa Catalana de Curses Verticals FGC Mountain Series 6.0. En la CronoNúria, Rullán va patir un imprevist a la darrera part tècnica del recorregut, on li va saltar una pell quan anava en segona posició, molt a prop de Reyné. Aquest incident li va fer perdre la segona plaça, acabant quart finalment. Reyné va parar el cronòmetre en 43 minuts i 5 segons. Segon va estar Jordi Alís (UE Urgellenca), amb 44 minuts i 18 segons, i tercer Agustí Roc (AE Matxacuca), amb 45 minuts i 44 segons. En categoria femenina Laura Orgué (UE Urgellenca) no va tenir rival i es va fer amb la victòria amb un temps de 50 minuts i 55 segons.

També va ser molt important la participació dels atletes de l'entitat:

- Jaume Palau — 4r master 50
- Pere Roviró — 10è master 50
- Erola Bisquert — 2a sub 23
- Naran Macià — 3r Junior
- Aniol Bisquert — 2n Cadet
- Jofre Torrents — 3r Cadet

PRESENTACIONS A LA MOLINA

L'estació de La Molina va ser l'escenari triat el dissabte 7 de gener per donar el tret de sortida a la temporada de la Selecció Catalana d'Esquí de Muntanya i del Centre de Tecnificació d'Esquí de Muntanya de Catalunya (CTEMC).

Els integrants de la Selecció i dels CTEMC es van fer la fotografia oficial de la temporada abans d'un acte de presentació celebrat al Museu de Ferrocarrils de la Generalitat a La Molina. En l'acte hi van participar el president de la FEEC, Jordi Merino, que va destacar el paper que juguen els esquiadors de munta-

nya catalans en els diferents campionats i va apuntar que es treballarà per aconseguir que l'esquí de muntanya sigui olímpic en els pròxims Jocs Olímpics de Pekin del 2022. També van intervenir els tècnics de la Selecció i del Centre de Tecnificació, així com les empreses i les marques que donen suport a les dues disciplines.

Tres esportistes de l'entitat formen part d'aquest equip. Es tracta de:

- Erola Bisquert
- Júlia Massaguer
- Naran Macià

Durant l'acte es va presentar el calendari de competicions en les que participarà l'equip de la Selecció i es van donar a conèixer totes les marques que patrocinen i col·laboren en la nova temporada d'esquí de muntanya de la FEEC, on destaquen les incorporacions

de; Ferrino com a nova marca esportiva dels equips, de Grup Adi, Enforma Socks, Buff, Intersport Body Molina i la continuïtat de Cébé, Pomoca i FGC.

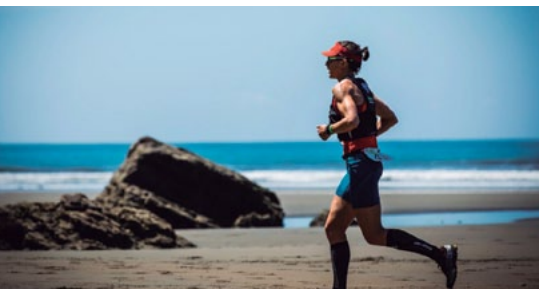
La presentació va donar el tret de sortida a les participacions en diferents proves i competicions en aquesta disciplina que s'allargaran fins ben entrat el mes d'abril. Fins al moment els atletes de l'entitat han participat en:

- Campionat de Catalunya Individual d'Esquí de Muntanya de la FEEC. La prova es va disputar en l'entorn de l'estació d'esquí de La Molina el 8 de gener de 2017
- Campionat d'Espanya d'Esquí de Muntanya Individual de Causiat Extreme, en l'entorn de l'estació d'esquí de Candanchu el dissabte 14 de febrer.
- Copa del Món d'Esquí de Muntanya (ISMF). Prova disputada a Cambre d'Aze els 28 i 29 de gener
- Campionat d'Espanya de Cronoeskalda d'esquí de muntanya i el Campionat d'Espanya de Sprints celebrat a Cerler (Huesca) el dies 4 i 5 de febrer.
- La Traça - La Muga d'Aranser el passat 12 de febrer. Aquesta era la 1a prova de la 33a Copa FEEC-Ferrino per equips d'esquí de muntanya i la segona de la Copa Catalana
- 14a Travessa d'Esquí Alpinisme Vall Fosca (Pallars Jussà).

CURSES DE MUNTANYA

ANNA COMET 2ª EN LA "THE COASTAL CHALLENGE" A COSTA RICA

El diumenge 12 de febrer es va donar el tret de sortida a una prova singular que transcorre per la costa del pacífic i pels boscos selvàtics de Costa Rica. Es tracta de la prova "The Coastal Challenge", una competició de 6 etapes d'entre 25 i 55 km amb un total de 236 km.

Un dels elements a tenir en compte eren les altes temperatures, la humitat i l'àmplia participació femenina d'altíssim nivell. "Del repertori de corredores d'elit convidades, sóc l'única que no ha fet mai aquesta prova, em suposa un repte que m'atrau força.", declarava la de la Guixa abans de desplaçar-se a Costa Rica, acompanyada del seu marit, Marc Pujol que també competia, formant equip amb l'Anna.

En la primera etapa, Comet va arribar a meta en 3a posició, dos minuts per sota de la 2a classificada i a 6 minuts i mig de la guanyadora de l'etapa, Anna Frost.

En la segona etapa la de la Guixa es va col·locar en 2a posició de la classificació femenina, seguint les passes de la neozelandesa Anna Frost, qui va liderar la classificació femenina des de la primera etapa. Va estar així fins a la 5a etapa. Es tractava de l'etapa més llarga, més humida i més calorosa.

Ester Alves (guanyadora de la The Coastal Challenge 2016) es va adjudicar l'etapa, seguida de Elisabet Barnes (guanyadora de la Marathon des Sables i 2a a The Coastal Challenge 2016). Completava el podi Anna Frost 23minuts després de la primera classificada. Comet entraria en aquesta etapa en 4a posició, tretze minuts després de la líder de la general.

Finalment el podi es va decidir en la darrera etapa, després de 5 dies duríssims, era el torn d'una etapa curta, de 24 quilòmetres i

poc més de 600 metres de desnivell positiu. Una etapa anomenada "Corcovado Victory Loop".

L'atleta de Dynafit i The Elements Coconut Water, va arribar a la meta en 3a posició, a menys de 9 minuts de la guanyadora de l'etapa Ester Alves i per davant de qui havia liderat les quatre primeres etapes, Anna Frost.

En finalitzar la prova Comet era 2a femenina i 10a absoluta, assegurava la satisfacció del resultat, la duresa de la prova, i l'alt nivell competitiu, i ressaltava l'experiència que representa participar en aquesta prova, en un entorn que impressiona al més escèptic.

NOVA DATA DE LA XIª OLLA DE NÚRIA

Arriba una nova edició de l'Olla de Núria, aquesta serà la XIª, i serà els dies 10 i 11 de juny del 2017.

Aquest canvi es degut a que tant la Clàssica de l'Olla de Núria, com l'Olla Vertical es desenvolupen en un entorn inclòs dins del Parc Natural de les Capçaleres del Ter i del Freser, i com a tal, hem de respectar-lo i protegir-lo. Per aquest motiu, i donat que des de mitjans de juny fins a mig setembre ens trobem en època de nidificació d'espècies protegides, s'ha hagut de modificar la data d'ambdues curses. Degut a aquesta situació es va consensuar amb els estaments competents aquesta data per tal de fer compatible la cursa i la protecció del medi ambient.

El dilluns 27 de febrer es van posar a la venda 80 inscripcions anticipades exclusives per a socis de l'entitat. L'obertura de les inscripcions generals serà el 6 de març. Les inscripcions per a l'Olla Vertical, l'Olla Junior i l'Olleta s'obriran el 24 d'abril.

EXCURSIONISME

NEIX EL GRUP "ESCAMPANT LA BOIRA"

Ha nascut una nova secció a la Unió Excursionista Vic.

Es tracta d'un grup de socis (condició indispensable) apassionats per la muntanya que es reuneixen de forma lliure i sense la supervisió de cap monitor per compartir caminades, paratges i experiències mentre gaudeixen de caminades de mitja muntanya. La secció de sortides d'excursionisme s'ha batejat amb el nom de "Escampant la boira" i té un funcionament que pel que fa a nivell organitzatiu, cal destacar que:

- Les sortides no estan sota la responsabilitat de cap monitor
 - Les rutes són proposades pels mateixos usuaris de forma alternativa
 - Cal que tots els usuaris d'aquestes sortides d'excursionisme estiguin federats i siguin socis de la Unió Excursionista Vic
 - Cadascun dels membres que participi d'aquestes activitats es compromet a organitzar alguna sortida
 - Les inscripcions a les activitats es realitzaran de forma presencial a la secretaria de la nostra entitat, però podeu contactar per telèfon (938 855 120) o mail (secretaria@unioexcursionistavic.org)
- Les sortides d'excursionisme no busquen altre motiu que reunir una colla d'apassionats de la muntanya i gaudir-ne conjuntament. Aquestes activitats seran anunciades pels mitjans on-line i off-line de l'entitat (butlletí, web, xarxes socials, directe al soci).

Des de la seva formació els membres del grup ja han visitat: Gombrén, Collsacabra i Vallcebre.

ESCOLA DE MUNTANYA

JORNADA TÈCNICA DE SEGURETAT I ALLAUS

L'Escola de Muntanya és la secció de l'entitat que promou la formació en els diferents aspectes relacionats amb la muntanya, des de la introducció i perfeccionament en les diferents disciplines, a curs de mapes i GPS, així com cursos de seguretat.

El dissabte 18 de febrer, es va dur a terme la pràctica de les jornades tècniques d'allaus i seguretat, una activitat que anava precedida de la sessió teòrica duta a terme el dimarts dia 14. La convocatòria va mobilitzar 9 alumnes i 3 docents.

El grup es va desplaçar a la zona d'Ull de Ter on es va poder observar la intensa activitat allavosa dels darrers dies sobre el terreny que coincidia amb la informació dels BPA. La bona visibilitat de la jornada va propiciar veure i discutir el traçat d'itineraris segurs. També van poder gaudir de gruiços de neu importants d'entre 2 m i 5 m que van permetre fer enterraments a profunditats considerables, realitzar un perfil del mantell nival i comprovar-ne la consistència amb els test de la pala i del salt.

En les practiques d'autorrescat amb DVA,

sonda i pala, la gran majoria dels participant van aconseguir culminar el rescat en menys de 15 minuts. El grup va ser molt receptiu i participatiu. En la sessió de tarda es va plantejar un escenari de rescat amb tres víctimes soterrades i amb un front d'allau de mides mitjanes (160 m). El grup va ser capaç de rescatar les tres víctimes en un temps total de 8 minuts gràcies a les ARVAS més modernes de 3 antenes amb el marcatge individualitzat i una bona coordinació dels 10 participants. Va ser una jornada molt profitosa que va finalitzar a les 6 de la tarda.

ENTITAT

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "ALPINISME SENSE FICCIÓ"

Dijous 26 de gener, va tenir lloc a la sala d'actes de la nostra entitat la presentació del llibre "Alpinisme sense ficció". Una trentena de persones es van reunir per escoltar les paraules d'en Jordi Pons, bon amic de l'entitat, considerat un dels pares de l'actual generació d'alpinistes i escaladors de Catalunya i de tot l'Estat espanyol, amb ascensions a parets mítiques com la cara Nord de l'Eiger o l'esperó Walker de les Grandes Jorasses, al Massís del Mont Blanc, a l'Hindukush, a l'Annapurna, entre d'altres. Previ a la presentació del llibre va passar un breu documental de la seva trajectòria esportiva.

COL·LECTIVES

SORTIDA IMPROVITZADA AL PETIT CANADÀ

El diumenge 22 de gener 18 participants van sortir de Vic direcció al Capcir per intentar fer el cim del Puig del pla Bernat en un dia tapat i amb la presència d'alguna volva de neu. Al creuar a la Cerdanya Francesa, la nevada i el vent es van intensificar essent obligatori posar cadenes a partir de Montluis. Amb aquestes condicions, van decidir que no tenia sentit arribar fins el poble de Fontrabiouse on s'havia de començar l'excursió. Tot fent un cafè per entrar amb calor, van decidir aprofitar el dia. Aviat es va improvisar una ruta circular pel bosc proper a Pyrenees 2000 conegut com bona part del bosc del Capcir com el Petit Canadà. En aquesta zona hi ha rutes molt ben marcades de diferents nivells, moltes d'elles ideals per fer amb canalla. A recer de la nevada, van caminar gairebé 9 km per aquest bosc impressionant ple de grans avets carregats de neu, que juntament amb el riu, et feien dubtar per moments en quin país estàvem.

RESULTATS ESPORTIUS DE GENER A MARÇ
(codi QR)

AGENDA

Properes activitats:

1 març	Curs d'Esquí de Muntanya I i II
5 març	Sortida col·lectiva al Puig del Pla Bernat
5 març	Sortida d'excursionisme a Vallcebre
5 març	Popular de Lliga Nord a Sant Bartomeu del Grau (Fira de la muntanya)
16 març	Curs Tècniques de Descens aplicades a l'esquí de muntanya
18 març	Curs Monogràfic d'Excursionisme
24 abril	Assemblea Ordinària de Socis i Eleccions Junta Directiva
13 maig	Curs d'escalada I i II
10 i 11 juny	Xla Olla de Núria

març-juny 2017

+INFORMACIÓ

93 885 51 20

www.unioexcursionistavic.org

Saps que...

Al web de l'entitat, podeu consultar el Calendari Electoral i l'Ordre del Dia de l'Assemblea.

